

bede om at beholde Kvinden, som hun før var.“

Og det har de Ret til at bede om. Og Mødre har Ret til at holde deres Døtre fra dette saakaldte Frisind.

Derfor gælder det om her at tage bestemt Afstand, at hævde overfor Samfundet, at de Idealer er uægte; der er en Form for Frisind, som er skabt af tankeløse, af uklart udviklede, og de skal læres Respekt — netop for Frisind.

Og Respekt for Frihed.

Det er, naar dette forkvaklede Frisindsbegreb mænges sammen med Kvindernes Frihedskamp — som den gør i den offentlige Bevidsthed — at vi faar netop dens Mening imod os. Og det kan vi kun forhindre ved konsekvent at nægte at blive slaaet i Hartkorn med usunde, flygtige Anskuelse, letkøbte som en billig Modevare, en Imitation af noget kostbart. Vi kan modarbejde disse Anskuelse, som vi ikke vil have skal gaa paa vor Kappe; vi kan lære Mennesker, at der er Forskel paa Individualitet og den første den bedste laante Livsform. Vi kan endelig, vi „frie Kvinder“, leve vort Liv saaledes, at det kaster Refleks tilbage til den Sag, vi hører til — kun et alvorligt Menneske vier sig aktivt til et alvorligt Arbejde. — Vi kan leve vort Liv saaledes, at det maa blive klart for enhver, at naar Kvinder gaar med i Kvindesagen, er det, fordi de alvorligt vil noget andet end lefle med Begrebet Frisind.

Fordi de vil fuld Frihed, ikke for at misbruge den, men for at bruge den i Alvor.

Thit Jensen.

Vore Børn.

Kostskoler ogsaa for Pigebørn.

Man kan ikke undlade at lægge Mærke til, at den ene ny Kostskole efter den anden dukker op her i Landet. Det bliver altsaa mere og mere almindeligt at sende Børnene bort fra Hjemmene og lade dem opdrage i en Kostskole. Endnu er det dog næsten udelukkende de riges og velhavendes Børn, der etableres paa denne Maade. At det er kostbart at holde sin Søn i en Kostskole, forhindrer jo i Reglen Folk med smaa Indtægter i at gøre det. Men det er maaske ogsaa de riges Børn, der allermost trænger til at opdrages her. Tusinde Krav udadtil trækker Forældrene bort fra Børnene. De lange Udenlandsrejser, Bade-

stederne o. s. v. Og den store Selskabelighed, som det at have mange Penge gerne medfører, gør Hjemmet til et fredløst og uhyggeligt Sted for Børnene, baade naar de store spisende og drikende Skarers øredøvende Spektakel suser gennem Rummene, og naar Faders og Moders Fraværelse gør Stuerne øde, mørke og kolde. „Glem nu ikke Peter at lukke for Varmen, og der maa kun være tændt i den lille Stue“, lyder Fruens formanende Røst ud fra et Brus af Kniplinger og Silke, inden Vogn døren smækkes i. — „U! her er væmmeligt!“ siger Børnene, og kiger fra det oplyste Rum ind gennem de mørke Saloner, hvor Peter gaar og lukker for Varmen. „Hvad skal vi nu tage os til? Det manglede bare, vi skulde sidde her og kede os, naar Far og Mor er ude at more sig“. — Lektierne glemmes ganske; Maden, som Bolette i Dagens Anledning ikke anretter synderlig appetitlig, langt mindre præcis, faar Lov til at staa at drive. De, der skulde spise den, er über alle Berge, og et „hvor mon de er rendt hen, Peter?“ er al den Interesse, Bolette ofrer denne Sag, og Peter — skulde jo bare lukke for Varmen.

Paa Kostskolen er der altid lyst og varmt. Arbejdstiden, Spisetiderne, Fritiden er paa Klokket. Børnene er altid under Opsigt og af Folk, der er sat til den Bestilling, fordi de har ofret en Uddannelse paa at fyldestgøre en saadan Stilling. Med Tanken paa Børnens legemlige og aandelige Udvikling er alt i Skolehjemmet indrettet. Paa en rolig, ufravigelig Maade gaar det daglige Arbejde for sig, og paaskønnelsesværdige Anstrængelser gøres der for at undgaa aandelig Overanstrengelse hos Eleverne, hvad dog næsten umuliggøres paa Grund af de ublu Eksamenstordringer og den Masse forskellige Fag, Barnet overlæsses med. Ogsaa Adspredelserne er ordnet med Henblik paa, hvad Børnene har godt af. Er det en Theaterraften, det gælder, bliver det ikke „den glade Enke“, de faar at se. Gives der et Bal paa Kostskolen, er det selve Festligheden, der faar de unge Øjne til at funkke, ikke den skummende Champagne og de hede Vine, thi de findes ikke paa Bordet; og holdes der Foredrag, kan man være forvissat om, at den glade Latter eller ivrige Klappen ikke er Svar paa morsomme Slibligheder eller interessante Ækelheder, thi alt — alt er lagt an paa, indrettet paa Børnens Vel og sunde Udvikling med den Sagkyndiges faste Haand og bevidste Ansvarsfølelse.

Dette gik op for de Forældre, som Verden havde slugt, dog ikke saa grundigt, at deres Hjerter kunde lade være at slaa i Bekymring for deres Børn. Dette gik op for den travle Fader, hvem Arbejdet slugte, for den trætte Hustru, hvis Kræfter og Lyst til at være en god og dygtig Moder d^e bestandige Barnefødsler kvalte. Dette gik op fo^r